

[Stensballe.]

Loven, hvorfor har de ikke forsøgt at faa det Spørgsmaal klaret, om der var Grund til en 50 pCt.s Forhøjelse? For hvis der er sket Ombygninger eller andet — det ved jeg ikke noget om —, hvis der er Grund til de 50 pCt.s Forhøjelse, maa Lejerne naturligvis betale den. Men er det uretmæssigt, og kan det falde ind under Aagerbestemmelserne, hvorfor bliver Loven saa ikke benyttet? Det berettiger ikke til at gaa til en meget omfattende og vidtgaende Lovgivning af den Art, der her er Tale om.

Det ærede Medlem talte om, at der burde være visse ufravigelige Regler. Med Hensyn til Normalkontrakterne har vi, som jeg ogsaa sagde i Fjor, ikke noget imod at forhandle om, at der knyttes en Normalkontrakt til en Lov. De Forhandlinger, som vi førte i Fjor, og som paa Grund af det sene Tidspunkt, hvorpaa Lovforslaget kom her til Landstinget, maatte være forhastede, førte jo ikke til noget Resultat, og jeg tror i og for sig heller ikke, at Forhandlingerne vil kunne føre til noget Resultat i Aar, da vi mener, at skal vi have en Lov med visse ufravigelige Regler, bør den fremgaa af Enighed mellem Grundejer- og Lejerorganisationerne. Det fremgaa af Huslejeudvalgets Betænkning og de Oplysninger, som vi har faaet om Forhandlingerne i Udvalget, at en saadan Overenskomst var man nær ved at naa, men man naaede den ikke, og vi opfordrede derfor i Fjor den højtærede Minister til endnu en Gang at lade Huslejeudvalget af 1934 forsøge paa, om det ikke kunde naa til en Overensstemmelse. Ministeren mente, at der ikke var Tid dertil. Det skulde jages igennem. Saa vidt jeg har set eller læst, har der heller ikke været gjort Forsøg fra Ministerens Side paa at faa en Overensstemmelse tilvejebragt. Jeg ser, at der har været ført Forhandlinger saa vel med Grundejerne som med Lejerne, men hvad der er udtalt fra de to Sider, har jeg ikke set noget offentliggjort om. Derfor kan jeg heller ikke udtale mig om, hvorvidt der skulde være Grundlag for, at vi kunde gaa med til at gennemføre ufravigelige Regler. Det staar for mig saadan, at det burde have kunnet lade sig gøre at naa til en Overensstemmelse om saadanne rent saglige Spørgsmaal som dem, her er Tale om, og jeg tror, at en af de væsentligste Grunde til, at man ikke er naaet dertil, er, at der fra Regeringens Side har været bragt saa megen Partipolitik ind i hele denne Sag.

Hvad angaar Lovforslaget om Beskyttelse af Erhvervsvirksomheder i lejet Ejendom, kan jeg henvise til mine Udtalelser i

forrige Samling og til det Ændringsforslag, som mit Parti har stillet i Folketinget. Dette Ændringsforslag adskiller sig fra vort Ændringsforslag i forrige Samling i Folketinget ved, at Loven nu foreslaas udstrakt til at omfatte Provinsbyer med 25 000 Indbyggere, og ved, at de Erstatninger, som der aabnes Adgang til at give Lejerne under visse Betingelser, er fordoblet, nemlig fra at udgøre et Aars Leje til at udgøre to Aars Leje. Men lige saa lidt som mit Parti i Folketinget kan mit Parti i dette høje Ting være med til Gennemførelse af Lovforslag saa vidtgaende som de foreliggende. Det gælder i Aar som i Fjor.

Jeg skal slutte med at resumere. De Lovforslag, der foreligger her, kan vi ikke medvirke til Gennemførelsen af, saa vidtstrakte og saa omfattende som de er. Vi er selvfølgelig villige til, hvis man ønsker det, at gaa ind i en Forhandling ligesom i forrige Samling, men om det skal ske, maa Regeringen og dens Partier selv bestemme.

Stein: Det er, som den højtærede Minister og den ærede sidste Taler allerede har nævnt, ikke første Gang, dette høje Ting staar over for disse Lovforslag eller i alt Fald beslægtede Forslag angaaende en Lov om Leje og en Lov om Beskyttelse af Erhvervsvirksomheder i lejet Ejendom, idet man i sidste Rigsdagssamling i dette høje Ting behandlede to saadanne Lovforslag. Under Udvalgsbehandlingen bestræbte man sig, som det ogsaa blev nævnt, fra konservativ og Venstres Side for at bringe Lejelovens Bestemmelser ind under en Normalkontrakts Rammer. Den højtærede Minister syntes dengang ikke helt utilbøjelig til at gaa ind paa Tanken, men man naaede ikke til Vejs Ende inden Samlingens Slutning. Man kunde da maaske have ventet, at den højtærede Minister havde fremsat sit Forslag paa ny i dette høje Ting. Det har Ministeren ikke ønsket. Han har foretrukket at fremsætte sine Lovforslag i det andet høje Ting, som tidligere havde vedtaget disse Lovforslag uændret Ord til andet i den af Ministeren fremsatte Skikkelse, og Landstinget, der ikke havde været slet saa føjeligt, skulde saa under det nye Flertalsstyre stilles over for et fait accompli. Der er imidlertid sket noget bemærkelsesværdigt. Der er sket det bemærkelsesværdige, at det høje Folketing, eller nærmere bestemt de to Regeringspartier inden for dette Ting, ikke i denne Omgang har været slet saa villige til at følge Indenrigsministeren som i Samlingen